

Gy. Szabó Béla

Ahogy kirakta képeit az asztalra meg a díványra, a szoba megtelt fenyőillattal és fecskeszivogással. Hallgatag főzte a kávé, kisfiúsan mosolygott, kérdéseinkre nem felelt. Csak később értettük meg némaságát, mikor „hivatalos kísérőnk” (egy helyi lapszerkesztő) kiment a WC-re. Sietősen mondta: „Gyertek vissza délután, de ezt az alakot veszítsétek el!” Így történt. És már nem hallgatott, nyájasan nyitogatta mappáit, közben mesélt a hegyi falvakról, az elgyötört emberekről. És választhattunk egy-egy fametszetet: hosszasan keresgélünk a fenyvesek között, a bivalyos patakok meg a páfrányligetek között. Elidőztünk egy-egy mohos kővön, egy deszkapallón. Itt egy zuhatag, ott egy fekete-fehér sziklabérc. Egy csonka fűz, egy falu messzi tornya. És közbül ott guggolt az öreg festő — öltönyben, nyakkendő nélkül —, mint egy áruhárs fejedelem.

Mesterségéhez

Ki próféták és görbe hátú mesteremberek utóda vagy, ne add fel éji műhelyed. Bár senki sem figyel rád, a helyed el nem hagyhatod, a virrasztó toronyszobát, hol gyertyafény világít minden málló töredékre. Maradj hű a szavakhoz, hűséges nyájad el ne hagyd, hiába a gépi handabanda odakünn, közigazdászok és kancsal próféták tülekedése. Maradj az álmok pásztora, próbáld még egyszer egybelátni az időt. Ahogy az alkimista elegyíti higannyal a ként, hűséges szavaiddá lélekülj. Hallgattad még a régi mestereket, akik a holnapot néven nevezték, s porköpenyükben oly korszerűtlenül botoltak itt, mint éj lidérce. Arcukat s hátuk görbületét nem ismerte senki. De visszaneznek, s a láthatatlanért virrasztanak tovább, és látomásuk megmarad, mint borostyáncsöppbe zárt levél.